

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **K. Š.**, bytem, adresa pro doručování, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 28. 8. 2014, č. j. KUZL-42120/2014, sp. zn. KUSP-42120/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 8. 2014, č. j. KUZL-42120/2014, sp. zn. KUSP-42120/2014/DOP/Mu **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž ze dne 13. 6. 2014, č. j. MeUKM/065275/2013 361-477 (dále též „správní orgán prvního stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 16. 9. 2013 okolo 02:05 hod. řídil v Kvasicích po místní komunikaci ul. ve směru jízdy od ul. motorové vozidlo zn. ..., RZ:, kdy při projíždění mírné levotočivé zatáčky

nezvládl řízení vozidla a pravou přední částí vozidla narazil do levé zadní části stojícího nákladního vozidla zn., RZ: řidiče R. B., které stálo při pravém okraji silnice u prodejny COOP. Následně z místa dopravní nehody odjel, aniž by splnil povinnosti účastníka dopravní nehody. Šetřením dopravní nehody bylo zjištěno, že k jízdě užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem zákon č. 56/2001 sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů – neplatná technická prohlídka (do 06/2012), čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b), § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 3 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za spáchané přestupky byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, ve vazbě na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 3.800 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24. 10. 2014 brožil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Namítl, že oba správní orgány vycházely z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, kdy jej označily jako řidiče vozidla v době dopravní nehody, s čím zcela nesouhlasil. Jediným důkazem, o který správní orgán své rozhodnutí opřel, byla identifikace svědkem R. B. podle dvou fotografií předložených mu policejním orgánem. Tento důkaz byl však proveden v rozporu se zákonem a nemůže tak být ve správním řízení užít. V přímém rozporu se závěrem správního orgánu byly provedené důkazy, kdy policisté měli ovlivnit výpověď svědka V. S., tak, že po té co mu policisté sdělili, že vozidlo neřídil, svoji původní výpověď o tom, že vozidlo řídil, změnil. Policisté měli na místě odebrat daktyloskopické stopy na volant, řadící páce a celé přední části vozidla v místě před řidičem, tím by se jednoznačně prokázalo, kdo vozidlo řídil při dopravní nehodě. Správní orgán se důvody změny výpovědi V. S. nezabýval a ani protiprávním jednáním policistů. Správní orgán zcela bagatelizoval i další prokázanou skutečnost, že V. S. utrpěl při dopravní nehodě poranění hlavy a žalobce žádné. Pokud by řídil vozidlo, zcela nepochybně by nějaké zranění musel mít. Dále konstatoval, že správní orgán vůbec nevzal na vědomí, že již před tím při jízdě na V. S. jako řidič s tímto svým vozidlem boural, jak vypověděl svědek R.Š. a tedy zranění mohl utrpět již při této předchozí bouračce a ne jako řidič vozidla při způsobené dopravní nehodě. Správní orgán nevzal při svém hodnocení do úvahy výpověď dalších svědků, např. R. Š., který zcela jasně vypověděl, že žalobce s nimi nejel ve vozidle do Nové Dědiny a že asi odešel pěšky domů. Zcela jednostranně a bez jakékoliv objektivit provedené důkazy vyhodnocoval v žalobcův neprospěch, provedené svědecké výpovědi považoval za nevěrohodné a vzájemně si odporující a bagatelizoval tak jejich skutečný význam a obsah.

Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného a správního orgánu prvního stupně, že ve vozidle v době dopravní nehody byly dvě osoby. V přímém rozporu s tímto tvrzením správního orgánu byly provedené důkazy, kdy svědek R. B. vypověděl, že si nevzpomněl, že

by na místě spolujezdce byla další osoba. Byli to policisté, kteří B. řekli, že ve vozidle byl spolujezdec bez jakéhokoliv důkazu a v rozporu právě s výpovědí R. B.

Dále namítl, že v celém řízení byly opomíjeny žalobcovy argumenty a navrhované důkazy, a to, aby byly provedeny další důkazy týkající se časových souvislostí a pohybu vozidla v době od 00:10 hod. do 02:10 hod., kdy došlo k dopravní nehodě, aby se prokázalo, zda a za jakých okolností mohl žalobce být řidičem vozidla v osudný okamžik. A dále důkaz výsledkem žalobcových rodičů, kteří by potvrdili, že po návratu domů žalobce dům již neopustil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 3. 2. 2015 se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám tak, že s nimi nesouhlasil a trval na svých závěrech v přezkoumávaném rozhodnutí. Žalovaný svoje závěry opřel o spisový materiál správního orgánu prvního stupně a zcela logicky, věcně a argumentačně vysvětlil, proč V. S. nebyl řidičem vozidla při dopravní nehodě. Citoval ze svého rozhodnutí pasáž ze strany 6. Tvrzení žalobce, že nebyl řidičem, pokulhávalo také z věcného důvodu, a to, že správní orgán prvního stupně vyrozuměl V. S., že se může ucházet o náhradu škody, ten reagoval pozitivně, kdy sdělil, že uplatňuje nárok na náhradu škody a doslova sdělil, že utrpěl zranění a byl omezen v denních potřebách, protože dlouho po havárii nemohl dobře hýbat hlavou, do práce nechodil a později byl dokonce na úřadu práce. Jinak řečeno tímto deklaroval, že při dopravní nehodě projednávané správním orgánem byl ve vozidle žalobce. Pozdější zpětvzetí nároku na náhradu škody na této skutečnosti nic nezměnilo a jen to potvrdilo správnost závěrů žalovaného o přítomnosti Vladimíra Stejskala ve vozidle při dopravní nehodě, nikoliv jako řidiče, ale spolujezdce.

Bez významu je námitka žalobce, že svědek vypověděl, že spolu s V. S. měli ještě jinou dopravní nehodu a je tedy možné, že S. utrpěl zranění při jiné dopravní nehodě. Žalovaný uvedl, že svědek Š. vypověděl několik slov o předchozí dopravní nehodě. Zcela obecně a nekonkrétně vypověděl, že se měla předchozího dne odehrát lehčí dopravní nehoda. V žádném případě neuvedl, že se lehčí dopravní nehoda měla odehrát v přítomnosti právě V. S.

K nutnosti odebrat daktyloskopické stopy na volantu, řadicí páce a celé přední části vozidla uvedl žalovaný, že nebylo důvodu tyto stopy zajišťovat, neboť řidiče identifikoval řidič druhého poškozeného vozidla R. B. Důkaz identifikací osoby pomocí snímků provedený na policii a potvrzený svědeckou výpovědí byl důkazem zjištěným a provedeným dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Žalobce zaujal písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručeno soudem dne 9. 10. 2015. S tvrzeními uvedenými žalovaným zcela nesouhlasil a opět poukazoval na to, že jeho vina nebyla prokázána, tvrzení žalovaného nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Zopakoval, že důkaz získaný policií (identifikace osoby dle fotografií) nebyl získán v souladu s právními předpisy, jak říká správní řád v § 51 odst. 1 správního řádu.

Dále vznesl námitku, že došlo k procesnímu pochybení ze strany správního orgánu, kdy písemnosti a rozhodnutí bylo doručováno otci žalobce, aniž by mu udělil procesní plnou moc.

Dále setrval na svém žalobním návrhu.

V. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Kroměříž, dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 15. 10. 2013, č. j. KRPZ-395-17/DNKM-2013-VSV, fotodokumentace na CD, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 16. 9. 2013 vyhotovený Policií ČR, úřední záznam o podání vysvětlení N. N. ze dne 18. 9. 2013, úřední záznam o podání vysvětlení R. Š. ze dne 18. 9. 2013, úřední záznam o podání vysvětlení R. B. ze dne 16. 9. 2013, úřední záznam o podání vysvětlení V. S. ze dne 19. 9. 2013, úřední záznam o podání vysvětlení K. Š. ze dne 18. 9. 2013, Propouštěcí zpráva z chirurgického oddělení – lůžková část, Kroměřížské nemocnice a. s., Havlíčkova 660, Kroměříž V. S. ze dne 18. 9. 2013, záznam o přijatém oznámení ze dne 16. 9. 2013. Ve správním spise se dále nachází oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. MeUKM/065275/2013 361-477 s nařízením jednání na den 4. 12. 2013, dále vyrozumění o správním řízení společnosti LEF, spol. s r. o. s výzvou k uplatnění nároku na náhradu škody ze dne 13. 11. 2013, vyrozumění o správním řízení s výzvou k uplatnění nároku na náhradu škody V. S. ze dne 13. 11. 2013, úřední záznam ze dne 25. 11. 2013 o dostavení se otce žalobce na úřad. Dne 29. 11. 2013 obdržel správní orgán prvního stupně nárok na náhradu škody od V. S. Opětovně zaslal dne 28. 1. 2014 správní orgán prvního stupně oznámení o zahájení řízení žalobci s nařízením ústního jednání na den 27. 2. 2014. Ve spise se dále nachází úřední záznam ze dne 25. 2. 2014, kdy měl volat žalobce, že se nedostaví na nařízené jednání z důvodů pobytu v zahraničí, kde pracuje, dále protokol o projednání přestupku ze dne 27. 2. 2014 za přítomnosti zmocněnce žalobce, předvolání žalobce na další nařízené jednání na den 31. 3. 2014, kdy byli předvoláni svědci R. Š., V. S., R. B., úřední záznam ze dne 31. 3. 2014, kdy volala matka V. S., že se nedostaví na nařízené jednání z důvodů nemoci. Protokol o projednání přestupku ze dne 31. 3. 2014 za přítomnosti zmocněnce žalobce a svědka Š. (pořízen protokol o svědecké výpovědi), dále protokol o projednání přestupku ze dne 10. 4. 2014 za přítomnosti zmocněnce žalobce a svědka V. S. a svědka R. B. (pořízeny protokoly o svědecké výpovědi).

Dne 13. 6. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci. Dne 3. 7. 2014 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, odvolání dne 9. 7. 2014 doplnil o odvolací důvody. Následně téhož dne 9. 7. 2014 postoupil správní orgán prvního stupně spis s odvoláním žalovanému. Žalovaný o odvolání

žalobce rozhodl rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

VI. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **je důvodná**.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Spornou otázkou v souzené věci bylo to, kdo byl řidičem daného vozidla zn. Honda Civic v době dopravní nehody dne 16. 9. 2013, jak je výše popsáno.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním

řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce byl toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci z důvodů v žalobních námitkách předestřených, tudíž došlo i k nesprávnému právnímu posouzení. Uvedený názor sdílí i zdejší soud. Zdejší soud v odpovědi na žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2*“. Jinými slovy je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány jsou také povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci, je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

Soud po přezkoumání rozhodnutí žalovaného a správního spisu, který měl k dispozici, dospěl k závěru, že v souzené věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, který by bez jakýchkoliv pochybností zodpověděl spornou otázku, zda žalobce byl řidičem vozidla, který měl způsobit dopravní nehodu výše popsanou. Žalovaný své rozhodnutí opřel o jediný důkaz, a to identifikaci osoby na základě fotografií jedním z účastníků dopravní nehody R. B. (řidičem poškozeného vozidla), který na základě dvou fotografií předložených policejním orgánem ČR identifikoval žalobce za řidiče vozidla v inkriminovanou dobu dopravní nehody. Fotografie, které byly svědku B. předloženy byly fotografie žalobce zepředu, z boku a zezadu a dále jedna fotografie svědka V. S. zepředu. Žalovaný uvedl, že tento důkaz identifikace osoby řidiče náhodným svědkem a vysvětlený svědeckou výpovědí je důkazem zjištěným v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Soud se s touto argumentací nemohl ztotožnit, neboť ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu stanoví, že *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek*. Správní řád neobsahuje úpravu týkající se tzv. rekognice, tedy „znovupoznání“, spočívající v tom, že svědek nebo obviněný znovu

poznává a tím určuje totožnost určité osoby nebo věci. Rekognice je upravena v ust. § 104b zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní řád“), kdy je stanoveno v ust. § 104b odst. 3, že *má-li být poznána osoba, ukáže se podezřelému, obviněnému nebo svědkovi mezi **nejméně třemi osobami**, které se výrazně neodlišují*. Dále v ustanovení § 104b odst. 4 trestního řádu je stanoveno, že *není-li možno ukázat osobu, která má být poznána, rekognice se provede podle fotografie, která se předloží podezřelému, obviněnému nebo svědkovi **s obdobnými fotografiemi nejméně tří dalších osob***.

Soud konstatuje, že dokazování je souhrnem úkonů správního orgánu prováděných z úřední povinnosti s cílem zajistit, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem posuzovaného případu a bylo v souladu se zákony. Okruh skutečností, které musí být dokazovány, výběr důkazních prostředků k tomu potřebných, jakož i hodnocení důkazů provedených ve správním řízení je věcí správního orgánu. Policií provedený důkaz (rekognice) a následně správním orgánem tento důkaz přijatý ve správním řízení, byl sice pro správní orgán klíčový důkaz na základě, kterého uznaly žalobce vinného z popsanych přestupků, avšak objektivní podmínky, za kterých byl proveden, vylučují možnost použít jeho výsledek jako podklad pro rozhodnutí. Ačkoliv správní řád neupravuje podmínky a náležitosti provedení důkazu rekognicí, je podle názoru zdejšího soudu nutné trvat na objektivně rovných podmínkách jeho provedení analogicky dle trestního řádu. Každé řízení, ať už soudní nebo správní, v němž má být zajištěna nezávislost rozhodování, se odehrává ve stanoveném ústavním a zákonném procesněprávním a hmotněprávním rámci, přičemž procesněprávní rámec představují především principy řádného a spravedlivého procesu, jak vyplývají z čl. 36 a násl. Listiny (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2001, sp. zn. IV. ÚS 649/2000, N 48/21 SbNU 423). K principům spravedlivého procesu patří i to, že v něm budou prováděny pouze ty důkazy, které byly získány zákonnou cestou, resp. že důkazy získané způsobem odporujícím zákonu v něm nemohou být použity. Význam této zásady je zdůrazněn charakterem přestupkového řízení vzhledem k jeho analogii s řízením trestním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, www.nssoud.cz). Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že svědecké výpovědi svědků si navzájem odporují, což ale pro rekonstrukci děje před dopravní nehodou není vůbec rozhodující, neboť o věci bylo možno rozhodnout i bez těchto svědeckých výpovědí a ty komplexně odmítnou za nevěrohodné. Skutečnost, že řidičem vozidla v době dopravní nehody byl určen žalobce, byla opřena pouze o výše provedený důkaz rekognice, který však byl proveden v rozporu s právními předpisy. Proto nebylo možno na tomto důkaze vystavět své rozhodnutí o vině žalobce za spáchané přestupky, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, to znamená, že vina tak nemohla být žalobci prokázána bez jakýchkoliv pochybností. **V souzené věci** vyvstala řada nesrovnalostí ve svědeckých výpovědích, kdy ani jeden ze svědků neuvedl, že žalobce byl řidičem vozidla při dopravní nehodě (vyjma svědka B., který žalobce identifikoval až na základě fotografie jím předložené), důkaz (identifikace žalobce na základě dvou předložených fotografií) užitý ve správním řízení byl proveden v rozporu s právními předpisy a žalovaný se tak při zjišťování skutkové podstaty věci dopustil pochybení, neboť porušil zákon v ustanoveních o řízení, a to dokazování, takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Skutkový stav, který vzal žalovaný a potažmo i správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje dle názoru soudu rozsáhlé doplnění, tak aby byl skutkový stav dostatečně zjištěn a bez jakýchkoliv pochybností bylo možno rozhodnout o vině žalobce za popsané přestupky.

Soud konstatuje, že žalovaný se ve svých názorech v rozhodnutí uvedených určitým způsobem rozchází a odporuje si, když na jednu stranu například uvedl v rozhodnutí, že

svědecká výpověď jednoho ze svědků, a to V. S. je možné považovat za křivou výpověď a v dalším, a to vyjádření k žalobě (str. 2) uvedl, že V. S. ve svém nároku na náhradu škody ze dne 29. 11. 2013 deklaroval, že při dopravní nehodě projednávané správním orgánem byl ve vozidle žalobce. Soud podotýká, že nic takového z daného přípisu soudu nevyplynulo. Pozdější zpětvzetí nároku na náhradu škody na této skutečnosti nic nemění. Dále argumentace žalovaného ve vztahu k otázce, že ve vozidle se v kritickou dobu dopravní nehody nacházely dvě osoby, a to žalobce a V. S., což dovodil ze svědeckých výpovědí, přičemž žalobce s tímto tvrzením nesouhlasil, se soudu taktéž jeví jako nelogická a pouze spekulativní ničím nepodložená, neboť jak již výše uvedeno, svědecké výpovědi byly nevěrohodné a rozporuplné. Žalovaný tuto okolnost (str. 6 napadeného rozhodnutí) vydedukoval porovnáním fotografií poškozeného vozidla pořízené policií ČR a ze zranění svědka V. S., kdy prokázáno, že V. S. seděl při dopravní nehodě na místě spolujezdce nebo zadních sedadlech, kdy přesné místo není pro věc rozhodující. A vzápětí ve svém rozhodnutí uváděl (str. 7), že škodu na zdraví utrpěl ve vozidle i spolujezdec V. S. Ani s tímto tvrzením se soud nemohl ztotožnit, neboť jde o nepodložené spekulace, vzhledem k tomu, že žádný ze svědků, ani sám V. S. nevypověděl zcela jednoznačně, kdo v době nehody byl přítomen ve vozidle, kdy v jednotlivých výpovědích byly značné nesrovnalosti rovněž i postup samotné policie, která sdělila účastníkovi dopravní nehody panu B., že byl ve vozidle spolujezdec, aniž by tuto skutečnost měla něčím podloženou, se soudu jevil jako nesprávný. Soud má za to, že v daném případě bylo na místě vyslechnout zasahující policisty, kteří by mohli svá tvrzení a skutečnosti zjištěné při šetření osvětlit v rámci svědecké výpovědi. Soud po zhodnocení důkazních materiálů, které byly k dispozici ve správním spise a o které opřel žalovaný přezkoumávané rozhodnutí, dospěl k závěru, že vina žalobce nebyla dostatečně prokázána, neboť skutkový základ věci nebyl přesvědčivým způsobem zjištěn.

Další žalobní námitkou brojil proti tomu, že v celém řízení byly opomíjeny žalobcovy navrhované důkazy sice, aby byly provedeny další důkazy týkající se časových souvislostí a pohybu vozidla v době od 00:10 hod. do 02:10 hod., kdy došlo k dopravní nehodě, aby se prokázalo, zda a za jakých okolností mohl žalobce být řidičem vozidla v osudný okamžik. Nebyl proveden i důkaz výsledkem žalobcových rodičů, kteří by potvrdili, že po návratu domů žalobce dům již neopustil.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 5 Azs 47/2013, www.nssoud.cz, rozvedl: „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“. Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutkového stavu věci provede. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn., pokud je neprovede vyložit proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci zdejší soud k závěru, že nevyhověl-li žalovaný návrhům na doplnění správního řízení v rozsahu a způsobem žalobcem navrženým (konkretizováno shora), považuje soud za zásadní procesní pochybení, že žalovaný se opomněl náležitě a přesvědčivým způsobem vypořádat se všemi důkazními návrhy žalobce. Ve světle tohoto zjištění proto žalovaný měl zajistit provedení navržených důkazů nebo v opačném případě provést hlubší úvahu proč důkazy provedeny nebyly. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak absentuje analýzu v naznačeném směru, tzn., že žalovaný nezdůvodnil, proč neprovedl důkazy jím navržené, kdy pouze konstatoval, že variantu, že se žalobce nacházel doma, vylučuje svědecká výpověď R. B. a že není třeba rozkrývat časovou posloupnost pohybu vozidla do okamžiku dopravní nehody, ani jak se měl žalobce k řízení vozidla dostat, kdy opět uvedl, že k prokázání této skutečnosti postačovala svědecká výpověď R. B. a jím provedená identifikace žalobce z fotografií. S tímto odůvodněním nemohl soud souhlasit, neboť důkaz, o který žalovaný své rozhodnutí opíral, byl proveden v rozporu s právními předpisy, a tudíž nemohl být užit pro účely správního řízení v daném případě, jak již soud výše zhodnotil. Žalobce od počátku trval na tom, že vozidlo neřídil při dopravní nehodě, že šel domů a na podporu tohoto tvrzení navrhoval shora uvedené důkazy.

Konečně žalobce ve svém vyjádření, které soud obdržel dne 9. 10. 2015, vznesl další žalobní bod, a to, že došlo k procesnímu pochybení ze strany správního orgánu, kdy písemnosti a rozhodnutí bylo doručováno otci žalobce, aniž by mu udělil procesní plnou moc.

K tomuto žalobnímu bodu však soud nepřihlédl, neboť byl vznesen po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 s.ř.s.).

Zdejší soud vzhledem ke shora uvedenému dospěl k závěru, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaných přestupků.

V postupu správních orgánů byla shledána pochybení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, proto vyžaduje rozsáhlé doplnění (ust. § 76 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.), tzn., že doplní skutkový stav ve shora naznačeném směru a to způsobem, o němž nebudou důvodné pochybnost, a své rozhodnutí řádně zdůvodnit.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 9. června 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová